

רע"פ 1934/15 - שלומי שמעון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1934/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: שלומי שמעון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז (כב' השופטת ד' עטר) מתאריך
27.10.2014 ב-תת"ע 003562-08-13

בשם המבקש: עו"ד אלעד שור

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' עטר), מתאריך 17.02.2015 ב-עפ"ת 943-12-14, בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מ' כהן), מתאריך 27.10.2014 ב-תת"ע 3562-08-13, בגדרו הורשע המבקש בנהיגה בשכרות על יסוד סירובו להיבדק במכשיר הינשוף, עבירה לפי סעיפים 62(3), 64ב(א1), 64(ד)א, ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

רקע

2. המבקש נעצר בתאריך 3.8.2013 לביקורת שגרתית לצורך אכיפה של עבירת נהיגה בשכרות. המבקש נדרש לבצע בדיקת נשיפון, שבמסגרתה נמצאה אינדיקציה חיובית לאלכוהול בגופו, ובשל כך השוטר יהודה שפורקר (להלן: השוטר) דרש ממנו לבצע בדיקת נשיפה במכשיר הינשוף. המבקש ביקש מהשוטר לאפשר לו לשתות מים טרם עריכת הבדיקה, אך השוטר סירב לבקשתו ואף התרה בו כי אם יעזוב כדי לשתות - ייחשב כמי שסירב לערוך את הבדיקה. חרף אזהרה זו, המבקש עזב את המקום, שב בחלוף חמש דקות וביקש לערוך את הבדיקה, אך סורב. בעקבות אירוע זה הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה.

המבקש כפר באישום ולכן נשמעו ראיות.

פסק הדין של בית משפט השלום

3. לאחר ששמע את עדות המבקש ואת עדות השוטר, והתרשם מהופעתם בפניו - קבע בית משפט השלום לתעבורה כי המשיבה הוכיחה מעבר לספק סביר את יסודות העבירה. בית המשפט קבע כי סירוב המבקש לביצוע הבדיקה התבטא בעזיבתו את המקום לצורך שתיית מים, זאת על אף שנאמר לו מפורשות כי המשמעות היא שיחשב כמי שסירב לערוך את הבדיקה. בית המשפט אף הדגיש כי המבקש לא הציג כל מסמך רפואי המעיד על כך שהוא סובל ממחלה מסוימת המחייבת שתיית מים טרם בדיקת נשיפה. בית המשפט קבע כי יש לראות בהתנהלות זו של המבקש סירוב למתן דגימת אור נשוף לגילוי אלכוהול - על פי דרישת השוטר. עוד נקבע כי ההסבר בנוגע למשמעות הסירוב ניתן למבקש לפני שסירב ועזב את המקום, זאת בהתאם לעדותו של השוטר שעשה על בית המשפט רושם אמין ומקצועי, ולכן החליט לקבל את גרסתו.

4. בגזר הדין ציין בית המשפט כי לפי תסקיר שירות המבחן הרגלי צריכת האלכוהול של המבקש נמצאים בתחום השתייה החברתית. בית המשפט ציין כי למבקש הרשעה קודמת של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. בנסיבות אלה החליט בית המשפט להטיל על המבקש קנס כספי בסך של 2,000 ש"ח, או 60 ימי מאסר תמורתו, 30 חודשי פסילת רישיון נהיגה, בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית, פסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך שלוש שנים, מאסר על תנאי של שלושה חודשים למשך שלוש שנים, צו מבחן למשך שנה ו-200 שעות של"צ.

המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין הנ"ל לבית המשפט המחוזי.

פסק הדין של בית המשפט המחוזי

5. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על שני חלקיו. בית המשפט הנכבד לא ראה לסטות מממצאי המהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט השלום, שכן הוא סבר שהמקרה איננו נכנס בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות של ערכאת הערעור. כמו כן אומצה קביעתו של בית משפט השלום לפיה לא הוכח הכרח פיזי מצדו של המבקש לשתית המים עובר לביצוע הבדיקה. עוד נקבע כי מאחר שהמבקש עשה דין לעצמו - בצדק לא נענה השוטר לבקשת המבקש לבצע את הבדיקה לאחר ששב למקום. בית המשפט המחוזי סבר כי הכרעת הדין של בית המשפט קמא נשענת על אדנים מוצקים ואין מקום להתערב בה.

אשר לגזר הדין קבע בית המשפט המחוזי כי המחוקק הורה על פסילת מינימאלית של שנתיים בעבירה בה המבקש הורשע, וכי בשים לב להיעדר לקיחת אחריות על ידי המבקש, כמו גם החשש להישנות העבירות וקיומה של הרשעה קודמת בעלת מאפיינים דומים - אין מקום להתערבות ברכיב הפסילה שהושת על המבקש.

על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגשה בקשות רשות הערעור שבפני.

טענות המבקש

6. המבקש שב ומעלה טענות הנוגעות לנסיבות בהן ביקש לשתות מים טרם ביצוע הבדיקה. לדבריו, לא ביקש להתחמק מהבדיקה, אלא שיתף פעולה מההתחלה, וגם לאחר ששתה מים, שב וביקש לערוך את הבדיקה. לדעת המבקש, לא היתה כל סיבה מוצדקת לסירובו של השוטר לבצע את הבדיקה, שכן כלל לא סירב להיבדק, אלא רק רצה לשתות מים עובר לבדיקה, ועל השוטר היה לאפשר לו לעשות כן. לדברי המבקש - אין כל הנחייה משטרתית האוסרת על ביצוע בדיקת נשיפה לאחר שתיית מים, ובלבד שהנבדק היה בפיקוח 15 דקות עובר לבדיקה. המבקש חוזר גם על טענות שהעלה בערכאות הקודמות בנוגע להיעדר תיעוד של שוטרים נוספים שנכחו במקום. מדובר, לדבריו, במחדל חקירתי היורד לשורשו של ההליך, אשר פגע ביכולת ההגנה של המבקש.

המבקש משיג גם על אמינות עדותו של השוטר. לדבריו, בשל כך שהשעה בדו"ח לא נכתבה במקום המתאים - לא ניתן לדעת מתי בדיוק הסביר לו השוטר את משמעות סירובו להיבדק עובר לשתית מים. המבקש מוסיף עוד נתונים רלבנטיים: כי הוא בן 28, רווק, עובד לפרנסתו כאיש מכירות בחברה המפתחת מערכות למניעת תאונות דרכים; כי אביו נפטר והוא מסייע לאמו החולה במחלת ניוון שרירים וכן לאחיו הצעיר. פסילת רישיון הנהיגה שלו ל-30 חודשים תגרום לו לפיכך נזק רב מבחינה כלכלית, שכן לא יהיה ביכולתו לעבוד ללא רישיון.

לדעת המבקש, מדובר בסוגיה בעלת משמעות ציבורית רחבה מאוד הנוגעת לכלל הנהגים בישראל הבאים במפגש עם שוטר. על כן מבוקש כי בית המשפט יעניק לו רשות ערעור ואחר כך יתערב בפסק הדין ויזכה את המבקש. לחלופין, מבקש המבקש להפחית את משך הפסילה.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה - הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. טעמי לכך יובאו בתמציתיות מיד בסמוך.

8. כידוע, בית משפט זה יעניק רשות דיון "בגלגול שלישי" רק במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (ראו, למשל: רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013) להלן: עניין דביר)). זאת ועוד, במקרים בהם מתייחסת הבקשה לחומרת העונש - כמו בקשתו החלופית של המבקש - נקבע כי רשות ערעור תינתן רק במקרים

נדירים במיוחד, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות העניין (ראו, למשל: רע"פ 7338/14 שמעוני נ' מדינת ישראל (24.2.2015); רע"פ 6059/13 כאלותי נ' מדינת ישראל ((4.11.2013)).

9. עיון בבקשה מעלה, כי מדובר, הלכה למעשה, בתקיפת ממצאי עובדה ומהימנות מובהקים, אשר נקבעו על-ידי בית המשפט לתעבורה הנכבד. כידוע, לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאים מעין אלה, אשר נקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, לאחר שזו התרשמה באופן בלתי אמצעי מהעדים ובחנה את הראיות שהוגשו בפניה (להלכת אי ההתערבות ולחריגה, ראו, בין היתר: ע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2013)). ההלכה הפסוקה המצמצמת את היקף ההתערבות בממצאי עובדה ומהימנות, חלה עוד ביתר שאת, כאשר מדובר בבקשה לרשות ערעור המוגשת לבית משפט זה, שמטרתה להביא לדיון בנושא "בגלגול שלישי". זאת ועוד – העניין הנדון איננו מעורר כל שאלה משפטית רחבת-היקף או סוגיה ציבורית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש (השוו: עניין דביר, פסקאות 11-12)).

10. במקרה שלפני – המבקש טוען, כאמור, כי יש לזכותו, ולחלופין להפחית את משך הפסילה שנגזר עליו. לאחר עיון אני סבור כי דין הבקשה להידחות על שתי פניה. יש ביסוס לקביעת בית המשפט המחוזי הנכבד כי הכרעת הדין של בית המשפט לתעבורה נשענת על אדנים מוצקים ואין מקום להתערב בה. כך גם לא מצאתי כי יש מקום להתערב בקביעה שלפיה עדותו של השוטר היתה אמינה. השגותיו אלה של המבקש, כמו גם טענותיו לגבי מחדלים חקירתיים הועלו כבר על ידו בפני הערכאות הנכבדות דלמטה, נדונו על ידן בפירוט והוכרעו כראוי.

זאת ועוד, הנני סבור כי העונש שהושת על המבקש איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בנסיבות העניין, בהן עשה המבקש דין לעצמו, וסירב לתת דגימת אויר נשוף לגילוי אלוהול על פי דרישת השוטר. אציין עוד כי בית המשפט לקח בחשבון בגזר דינו את נסיבות חייו של המבקש, את התרשמות שירות המבחן, כמו גם את הרשעתו של המבקש בעבירה דומה בעבר. בנסיבות אלו, לא מצאתי פגם בהכרעות של הערכאות הנכבדות הקודמות הן בנוגע להרשעתו של המבקש בעבירה הן בנוגע לעונש הפסילה שהושת עליו.

11. נוכח כל האמור לעיל, דעתי היא כי המקרה שלפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". משכך – בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, ג' באלול התשע"ה (18.8.2015).

ש ו פ ט